

Na dowód tego pełnomocnicy obu Rządów podpisali niniejszą konwencję i przyłożyli na niej swoje pieczęcie.

Als Beweis dafür haben die Bevollmächtigten der beiden Regierungen dieses Abkommen unterzeichnet und besiegelt.

L. S.

Z upoważnienia
Rządu Rzeczypospolitej
Polskiej
(—) Jan Dąb-Kociol

L. S.

Z upoważnienia
Rządu Tymczasowego
Niemieckiej Republiki
Demokratycznej
(—) Paul Merker

L. S.

Im Auftrage
der Regierung der Republik
Polen
(—) Jan Dąb-Kociol

L. S.

Im Auftrage
der Provisorischen Regierung
der Deutschen Demokratischen
Republik
(—) Paul Merker

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 14 marca 1951 roku.

L. S.

(—) Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów
(—) Józef Cyrankiewicz
Minister Spraw Zagranicznych
(—) St. Skrzyszewski

357

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 24 maja 1951 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Tymczasowym Niemieckiej Republiki Demokratycznej o współpracy w dziedzinie ochrony roślin, podpisanej w Warszawie dnia 23 czerwca 1950 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 11 Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Tymczasowym Niemieckiej Republiki Demokratycznej o współpracy w dziedzinie ochrony

roślin, podpisanej w Warszawie dnia 23 czerwca 1950 r., nastąpiła w Berlinie dnia 11 maja 1951 r. wymiana dokumentów ratyfikacyjnych powyższej Konwencji.

Minister Spraw Zagranicznych: St. Skrzyszewski

358

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1951 r.

w sprawie nadania statutu Państwowemu Instytutowi Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego.

Na podstawie art. 108 ust. 2 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządza się, co następuje:

§ 1. Państwowemu Instytutowi Biologii Doświadczalnej im. M. Nenckiego utworzonemu dekretem z dnia 5 września 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 329), a uznanemu rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 lipca

1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 267) za samodzielną placówkę naukowo-badawczą, nadaje się statut, który będzie ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Szkół Wyższych i Nauki.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

359

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 września 1951 r.

w sprawie świadczenia usług transportowych na niektóre cele ogólnogospodarcze.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o transporcie drogowym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obowiązek świadczenia usług transportowych na cele ogólnogospodarcze obejmuje transport:

- 1) ziemiopłodów z punktów skupu do stacji kolejowych lub do miejsc ich składowania,
- 2) ziemiopłodów i środków opałowych ze stacji kole-

jowych i miejsc ich składowania do sieci punktów detalicznej sprzedaży lub bezpośrednio do dużych odbiorców,

- 3) innych masowych artykułów ze stacji kolejowych, uzasadniony koniecznością rozładowania zatoru wagonów,
- 4) druzyn, narzędzi i materiałów koniecznych do zwalczania ognisk szkodników i chorób roślinnych,

5) drużyn i narzędzi do odsnieżania dróg publicznych.

2. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i za zgodą Prezesa Rady Ministrów może w drodze zarządzenia na ograniczony czas rozszerzyć obowiązek świadczenia usług transportowych również na inne cele ogólnogospodarcze niż wymienione w ust. 1.

3. Usługi transportowe świadczy się na rzecz administracji państwowej i jednostek gospodarki społecznej.

§ 2. 1. Obowiązkowi świadczenia usług transportowych podlegają posiadacze zarejestrowanych w kraju pojazdów samochodowych z wyjątkiem pojazdów, które posiadają nadwozia o specjalnym przeznaczeniu i nie nadają się do transportu objętego świadczeniem.

2. Nie pociąga się do świadczenia usług transportowych:

- 1) samochodów osobowych służbowych administracji państwowej i podmiotów gospodarki społecznej, które określi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Transportu Drogowego i Lotniczego,
- 2) samochodów osobowych partii politycznych, osób korzystających z prawa zakrajowości oraz służby zdrowia i stowarzyszenia „Polski Czerwony Krzyż”,
- 3) pojazdów samochodowych służących do wykonywania transportu zarobkowego, chyba że chodzi o świadczenie na rzecz odsnieżania dróg, oraz pojazdów przeznaczonych do przewozu przesyłek pocztowych,
- 4) pojazdów samochodowych przedsiębiorstw użyteczności publicznej, które prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi) uzna za pojazdy pogotowia publicznego,
- 5) ciężarowych pojazdów samochodowych (§ 3 ust. 2) służby drogowej.

3. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego może na wniosek właściwego ministra wyłączyć spod działania rozporządzenia pod określonymi warunkami pojazdy samochodowe używane dla celów poszukiwawczych i odkrywczych w zakresie eksploatacji bogactw naturalnych kraju.

4. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może ponadto w porozumieniu z Ministrem Transportu Drogowego i Lotniczego zwolnić od obowiązku świadczeń usług transportowych na ograniczony czas niektóre kategorie posiadaczy pojazdów samochodowych spośród podmiotów gospodarki społecznej na obszarze całego kraju, a prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) — na obszarze województwa, jeżeli tego wymaga wykonanie ich planów transportowych.

§ 3. 1. Usługi transportowe wykonuje się na obszarze województwa, na którym znajduje się stałe miejsce postoju pojazdu.

2. Usługi transportowe (§ 1 ust. 1) świadczy się przy pomocy samochodów ciężarowych, ciągników oraz przyczep i naczep samochodowych, zwanych dalej łącznie ciężarówkami pojazdami samochodowymi, a jeżeli chodzi o transport określony w § 1 ust. 1 pkt 4 — również przy pomocy autobusów, samochodów osobowych i motocykli, zwanych dalej łącznie osobowymi pojazdami samochodowymi.

3. Usługi transportowe świadczy się przez dostarczenie wraz z kierowcą pojazdu, przygotowanego technicznie do danego transportu i zaopatrzonego w materiały pędne.

4. Pojazd dostarcza się na określony czas dla dokonania transportu określonej ilości ton ładunku lub dla przejechania nim określonej ilości kilometrów; w przypadku przewiezienia wyznaczonej ilości ton ładunku lub przejechania wyznaczonej ilości kilometrów w czasie krótszym niż przewidziany świadczenie uważa się za wykonane.

5. Za usługi transportowe, wykonane na podstawie niniejszego rozporządzenia, jednostki administracji państwowej oraz gospodarki społecznej korzystające z tych usług wypłacać będą wynagrodzenie według taryfy przewidzianej w przepisach o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska i służby bezpieczeństwa publicznego w czasie pokoju.

§ 4. 1. Obowiązek świadczenia usług transportowych wprowadza się zarządzeniem prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej m. st. Warszawy lub m. Łodzi).

2. Zarządzenie powinno określać:

- 1) cel świadczenia (§ 1),
- 2) obszar, na którym wprowadza się obowiązek świadczenia,
- 3) okres trwania obowiązku świadczenia,
- 4) rodzaj pojazdów, którymi świadczenia mają być wykonywane (§ 3 ust. 2), oraz wyposażenie pomocnicze, konieczne do danego transportu,
- 5) maksymalny rozmiar świadczenia poszczególnym pojazdom określonego rodzaju (§ 3 ust. 4),
- 6) kategorie posiadaczy pojazdów, zwolnione od świadczenia.

§ 5. 1. Do świadczenia usług transportowych powołują posiadaczy pojazdów samochodowych prezydium właściwych powiatowych i miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty.

2. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego określi w drodze zarządzenia:

- 1) sposób zgłoszenia zapotrzebowania na usługi transportowe,
- 2) sposób powoływania do świadczenia usług transportowych.

§ 6. 1. W przypadku uszkodzenia, zniszczenia lub utraty dostarczonego pojazdu samochodowego, które nastąpiło bez winy posiadacza lub kierowcy pojazdu w związku z wykonywaniem nim usług transportowych w ramach nakazanego świadczenia, należy się odszkodowanie.

2. Przyznanie odszkodowania i ustalenie jego wysokości następuje w drodze orzeczenia prezydium rady narodowej, które powołało do świadczenia, wydanego w trybie przepisów o postępowaniu administracyjnym na wniosek poszkodowanego, złożony w ciągu miesiąca od dnia zwolnienia pojazdu ze świadczeń.

3. Od orzeczenia, wymienionego w ust. 2, nie służy odwołanie w trybie postępowania administracyjnego, natomiast strony mogą w ciągu miesiąca od dnia doręczenia tego orzeczenia skierować sprawę na drogę sądową względnie na drogę postępowania arbitrażowego, jeżeli należą do jednostek, których spory rozstrzygają państwowe komisje arbitrażowe.

4. Odszkodowanie wypłaca korzystający z dostarczonego pojazdu.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrowi Transportu Drogowego i Lotniczego.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz